

TEPLO RODINNĚHO KRBU

Středa, 14 leden 2009

Už od rána se potuloval po bytě jen ve vytaháných trenkách od Vietnamců, ze kterých mu lezlo vřelnic, co by stálo za pohled. Když se chystal k obědu, pokračoval se nejdříve v rozkroku, pak, aby to bylo dokonalé, ješitě v zadku. Když si sedal ke stolu, utekl mu hlasitý pšouk. Usmál se, nejspíš; si pád roztomil. Sedá ve svém neodolitelném oděru pářímý;lel, co jeho aloudek věra pozřel.

Aby si vzpomněl dokonale, aby rozeznal vřelny jemné nuance, rozvířil vzduch rukou. Opět se usmál. Pářím;el na to. Hltl si piva a zase mu něco uteklo, tentokrát malé nepatrné uřhnutí. "To už doufám bylo vřelno, nebo má ješitě něco dalšního ve svém repertoáru?", pomyslela si jeho žena. Třeba by nám tady uprostřed mohl upustit svůj bobeček... Copak by naše chlapátko dělalo? Mile by se usmálo a tiš;e proneslo: "Ups". "Co bych pak dělala já? Koupila bych si bič, nemusel by být dlouhý, stačil by tak metrový, z pravé kře. Hladký jako dřáská prdelka a rychlý jako myš;í ocásek..." "Do věřného piva bych měla dva Rohypnoly. Jak ho znám, v máiku by to s ním seklo. Svázala bych ho pevně, věřnými vlnými punocháma, co koupil k narozeninám a do pusy bych mu nacpala to, co mi letos pohodil pod stromček: lyžičkové ponožky, epici a kuchyňské prkýnko..." "Pak by začalo varieté. Velká podívaná pro jednoho diváka. Spráskala bych ho jako nevychovaného okla. Nasadila bych mu obojek zevnitř vystlaný ostnatým drátem. Nedovolil by si už ani olíznout nějakým oběd. Veřkeré své tělesné pochody by si věřil v nepropustném soukromí..." "A už věřdy ješitě neř bych se vzbudila já, by si vyřil své hygienické potřeby, mezi které počítám třeba i sprchu šitě zub. Každě, podotýkám, každě ráno by si oblékl minimálně pář kus oblečení povinného: spodní prádlo - padnoucí, neplandací; tričko; tepláky popř. kalhoty; ponožky. Zbytek už bych nechala výhradně v jeho režii." "Do nejsem pářiliš;arou; nářná. Jediné, co bych jeř;itě chtěla, aby se už pářestal nadavovat každých pár minut jako dě, když sedím blíž neř pář metrů a i to je mu někdy málo." "Jak se z toho milého pozorného chlapka jako miminko, mohl stát kvasící sud plný vřelno;eho mořného, jen ne věřavého a hezkého? Jo, jeř;itě jsem pářim;ila na jednu mimořádnou lahůdku, kterou nás vřelny rád šastuje - a to zejména po ránu, nebo i pářim;í jídle - to když zjistí, že jeho dutiny jsou zahřeny. V tu chvíli má jeho obsah plíc kapacitu maratónového běže. Tedy z paty mu jde opravdu skvěle, už jeho dřad a pak i otec v tom byli pářeborníci." "Ano, bylo to milé a pozorné věřavé skvělé miminko. Krásně se smál a byl tak roztomile neř;ikovní, ani šaj si uvařit neuměl. Když jsme š;li poprvé k němu domů, namazal mi rohlík taveným sýrem a udělal šřavu. Bylo to tak krásné... Ráno jsem mu na oplátku donesla věřstvý chleba, vajíčka, kafe, mlíko, slaninu, marmeládu a udělala bajeřnou snídani. Pak jsem mu vyprala koř; plný š;pinavého prádla a zrovna, když jsem mu šehlila párou koř;ili, pářitoš;il se ke mně, chytil ze zadu kolem pasu a políbil na krk. Jemně mi zař;eptal do ouř;ka, jak jsem š;ikovní a že by takovou š;enskou potřeboval. Tehdy mi to úřasně zalichotilo, byla jsem š;řastná jako nikdy. Byla jsem pářesvřšená, že on je ten pravý..." "Dnes vím, že jsem se měla zachovat jinak, úplně jinak. Tou š;ehličkou jsem majznout po hlavě, do vypraného prádla naházet věřstvě nachystanou snídani a zalít věřavou kávou s mlíkem, hodit nohy na ramena a mílovými kroky utíkat - utíkat co nejdále. Jo, kde bych já dnes byla bývala..." Žena si hlasitě povzdechla, vstala od stolu, sebrala talíř od jídla, napustila dřez, umyla nádobí, uklidila zbytky do ledničky, postavila na vodu na kafe, vytáhla šehlění. Pan domácí si pustil televizi, jedním okem se díval na pány politiky a druhým klíbal - a v duř;i ho hřála myř;lenka, jak dobrou řenu si tehdy vybral.

Víla Amálka